

Sygn. akt: II AKp 134/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Kopczyński

Protokolant: Anna Moczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej del. do Prokuratury Krajowej Rafała Sprusia

po rozpoznaniu w sprawie:

1) **K. N.** (N.),

2) **Ł. M.** (M.),

oskarżonych o popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

wniosku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 września 2020 roku, sygn. akt V K 169/20

w przedmiocie dalszego określenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia

uwzględnić wniosek i przedłużyć środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych:

- **K. N.**, syna L. i H. z domu K., ur. (...) w T., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 1 lipca 2018 roku, sygn. akt II Kp 204/18, do dnia 19 stycznia 2021 roku, do godz. 11:30;
- **Ł. M.**, syna S. i M. z domu P., ur. (...) w M., zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 4 października 2018 roku, sygn. akt III Kp 777/18, do dnia 29 stycznia 2021 roku, do godz. 12:50.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 września 2020 roku sygn. akt V K 169/20 Sąd Okręgowy w Katowicach, na zasadzie art. 263 § 4 k.p.k. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w Katowicach o przedłużenie na dalszy czas oznaczony stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonych K. N. i Ł. M.. W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż po stronie oskarżonych w dalszym ciągu aktualne pozostają przesłanki uzasadniające stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, tj. przesłanka ogólna określona w art. 249 § 1 k.p.k. oraz przesłanki szczególne wskazane w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i 258 § 2 k.p.k. Akt oskarżenia przeciwko wymienionym (i innym) oskarżonym wpłynął do Sądu Okręgowego w Katowicach w dniu 7 września 2020r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w Katowicach zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że w dalszym ciągu aktualna w stosunku do oskarżonych K. N. i Ł. M. pozostaje przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych z art. 249 § 1 k.p.k., o czym świadczą zarówno zgromadzone w toku postępowania przygotowawczego dowody, jak i konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku procesu karnego. Sąd Okręgowy właściwie uznał, że materiał dowodowy, który został zgromadzony w przedmiotowej sprawie, przemawia za istnieniem dużego prawdopodobieństwa, iż oskarżeni są sprawcami zarzuconych im przestępstw. Świadczą o tym m. in., w odniesieniu do K. N. protokoły przeszukań i opinii biegłych z zakresu chemii w kwestii substancji u oskarżonego zabezpieczonych, wyjaśnień T. K., R. K., O. H. i K. G., a odnośnie oskarżonego Ł. M. wyjaśnień oskarżonego T. K. i M. K., czy protokoły przeszukań i protokoły oględzin substancji zabezpieczonych podczas przeszukania u oskarżonego wraz z opinią biegłego z zakresu badań chemicznych. Godzi się w tym miejscu zaznaczyć, iż powyższe okoliczności w żadnej mierze nie są tożsame z przypisaniem wymienionym winy i sprawstwa, co byłoby przedwczesne i nieuprawnione na obecnym etapie postępowania sądowego, natomiast zważyć należy, iż w aktualnym stadium sprawy w postępowaniu incydentalnym dotyczącym przedłużenia tymczasowego aresztowania, koniecznym jest jedynie rozważenie, czy zebrane w sprawie dowody owo duże prawdopodobieństwo popełnienia przestępstw przez oskarżonych stwarzają. W tym kontekście analizując akta sprawy nie można przyjąć odmiennych od sądu rozpoznającego sprawę oskarżonych ustaleń oraz wniosków, co do realizacji przesłanki ogólnej z art. 249 § 1 k.p.k.

Na kanwie niniejszego postępowania zasadną jest również potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, łącząca się z występującą w sprawie przesłanką szczególną, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Oskarżonym zarzuca się popełnienie szeregu przestępstw, w tym m. in. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożonych karą pozbawienia wolności spełniającej kryterium surowości wskazanego przepisu. Wziąwszy pod uwagę kwestie podmiotowo-przedmiotowe, takie jak wagę i charakter stawianych aktem oskarżenia zarzutów, niezwykle wysoki stopień społecznej szkodliwości, ilość środków odurzających, którą mieli w/w wprowadzić do obrotu i okoliczności popełnienia czynów – tj. m. in. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą dodatkowo oskarżony K. N. miał kierować – jak też przyjęcie działania w warunkach art. 65 § 1 k.k., prognozowanie, iż grozi oskarżonym surowa kara pozbawienia wolności nie jest oderwane od realiów niniejszej sprawy, jest możliwe. Okoliczność ta mogłaby skłaniać oskarżonych do podjęcia bezprawnych działań zmierzających do uchylecia się od poniesienia odpowiedzialności karnej. Zgodnie bowiem z poglądem dominującym w orzecznictwie, to nie sama możliwość skazania na surową karę uzasadnia tymczasowe aresztowanie oskarżonego, ale wynikająca stąd obawa, że przewidując, iż zostanie mu wymierzona taka kara, oskarżony może podjąć działania w celu zdestabilizowania prawidłowego toku postępowania. Temu zapobiec może wyłącznie stosowanie tymczasowego aresztowania (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 października 2017 r. sygn. akt II AKz 389/17). Jakkolwiek sąd ma w polu widzenia, iż postawa oskarżonego Ł. M., jak wynika z aktu oskarżenia, kwalifikuje się do oceny w kontekście zastosowania wobec niego instytucji z art. 60 k.k. (vide akt oskarżenia, s. 98, k. 6198 v.), to jednak należy mieć na względzie, że postępowanie sądowe znajduje się na bardzo wczesnym etapie i jak dotąd nie zdołano odebrać wyjaśnień od żadnego z oskarżonych w sprawie, co przemawia za aktualnością przyjęcia, iż wobec tego oskarżonego również rzeczona obawa, wynikająca z art. 258 § 2 k.p.k. zachodzi.

Oceniając możliwość wpływania oskarżonych na tok postępowania przez przyzmat zarzucanych im czynów oraz zebranego w sprawie obszernego materiału dowodowego, oraz uwzględnivszy to, że uprawdopodobnia on w dużym stopniu, że brali oni udział w zorganizowanej grupie przestępczej, a co więcej – K. N. przypisuje się rolę nadrzędną w postaci kierownictwa – co przecież niewątpliwie wiąże się z licznymi powiązaniem, swoistą solidarnością i relacjami osobowymi, zasadnym jest oparcie rozstrzygnięcia o przesłankę z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Materiał będący podstawą skierowania do sądu przeciwko wymienionym aktem oskarżenia w znakomitej mierze pochodzi ze źródeł osobowych, a biorąc pod uwagę, iż jak dotąd w sprawie przed sądem ani nie odebrano wyjaśnień od oskarżonych, ani też nie przesłuchano żadnego ze świadków, zasadnym jest przyjęcie, że podejmowania nieuprawnionych działań ze strony oskarżonych, mających wpływ na tok postępowania, wykluczyć obecnie nie można. W takim stanie rzeczy zatem izolacja oskarżonych z uwagi na konieczność zabezpieczenia postępowania sądowego, w szczególności postępowania dowodowego przed sądem meriti, jest uzasadniona.

Równocześnie należy zaakcentować, iż w sprawie występują okoliczności motywujące przedłużenie izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec oskarżonych w trybie ekstraordynaryjnym (art. 263 § 4 k.p.k.). Niniejsza sprawa niewątpliwie należy do kategorii zawiłych, tak ze względu na jej zakres przedmiotowy i podmiotowy, rozległość materiału dowodowego i specyfikę działalności przestępczej, w której udział zarzuca się oskarżonym, jak i jej międzynarodowy charakter. Biorąc nadto pod uwagę, iż sprawa znajduje się na bardzo wczesnym etapie postępowania sądowego, kiedy jeszcze nie przeprowadzono żadnych czynności dowodowych przed sądem orzekającym, co ma szczególne znaczenie z punktu widzenia wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności niniejszej sprawy przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia, środek izolacyjny stosowany wobec oskarżonych należało przedłużyć. Jednocześnie grożąca oskarżonym surowa kara w połączeniu ze sposobem działania oskarżonych oraz znaczną społeczną szkodliwością, pozwala na przyjęcie, iż w sprawie nie występuje przesłanka negatywna stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, wymieniona w art. 263 § 4b k.p.k. Z tych także względów niezasadne byłoby zastosowanie środków o łagodniejszym charakterze, gdyż takowe z racji swej mniejszej efektywności nie byłyby w stanie należycie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania sądowego, bowiem istnieją obawy, iż oskarżeni mogliby podjąć działania destabilizujące postępowanie przed sądem. Wobec tego tymczasowe aresztowanie należało zgodnie z wnioskiem Sądu Okręgowego przedłużyć do wskazanego w części wstępnej postanowienia terminu.

Nie zachodzą też podstawy z art. 259 k.p.k. do zmiany lub uchylenia stosowania tymczasowego aresztowania. Z informacji znajdujących się w aktach sprawy, popartych aktualną opinią o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności z dnia 18 września 2020 r., bezspornie wynika, iż stan zdrowia oskarżonego pozwala mu na przebywanie w warunkach izolacji więziennej. Brak jest bezpośredniego zagrożenia dla jego życia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny postanowił jak na wstępie, uwzględniając tym samym wniosek Sądu Okręgowego w Katowicach w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odpis postanowienia doręczyć oskarżonym z pouczeniem o prawie i terminie złożenia zażalenia oraz obrońcom K. N.;
2. odpis postanowienia doręczyć dyrektorom właściwych jednostek penitencjarnych;
3. kal. 7 dni lub z wpływem.

Katowice, dnia 18 września 2020 roku.